

0531 – 31. mai

Mine sauer hører min røst, og jeg kjenner dem, og de følger meg. Joh 10: 27.

Se her hva Kristus sier om sine sauer: De hører min røst, og de følger meg. Dette er de første og klareste fruktene av det sanne kjennskapet til Kristus.

Når en stakkars forkommen sau virkelig begynner å kjenne sin gode og trofaste hyrde. Begynner å fatte at han har satt sitt liv til for hans liv, og nå elsker og vokter det trygt. Å, da blir det en lyst og en trang i livet for den sauen å få følge en så gode hyrde.

Det går ganske enkelt ikke ann å kjenne ham, og så ikke elske ham. Og det er heller ikke mulig å elske ham, og så ikke ville følge ham. Men hvis han ikke har begynt å innta hjertet ditt så du gjerne vil forlate alt for å få være hans venn og etterfølger, da har du ennå ikke lært å kjenne ham.

Men la oss gå litt dypere inn i dette. Det er sant at troen og kjennskapet til Kristus har mange grader, og kan stadig vokse. Og en svak tro virker ikke samme kjærlighet og kraft til helliggjørelse, som en sterkere.

Derfor kan vi lett bli ført vill, hvis vi vil prøve vår egen og andres åndelige tilstand på den kraften som er virksom i vårt daglige liv. Og derfor har Pontoppidan i stor visdom sagt at «den rettfærdiggjørende troen er det eneste sikre kjennetegnet på om et menneske er frelst av nåde».

Det samme har Luther sagt med disse ordene: «En kristen kan ikke bedømmes og gjenkjennes rett på annet enn samvittigheten (d. v. s. hjertets indre forhold både til Gud og til synden). For rette kristne kan falle, og de falske kan hykle og leve et svært så pent liv».

Men når Kristus sier: «Mine sauer hører min røst», så har han dermed markert to viktige frukter og tegn på en levende tro.

Først at de får et åpent øre for hyrde-røsten. Selv om de forøvrig kan være svært enfoldige og ulærde, har de likevel på dette området en spesiell, fin sans til å skjelne. De gjenkjenner den gode Hyrdens røst, framfor de andre.

For det andre ligger det også i å «høre min røst» akkurat dette som er et så sterkt kjennetegn på Guds barn; at om de ikke alltid i handling er i stand til å utføre det de ville og burde, har de likevel et åpent hjerte og inderlig sinn for det. De har denne «villige ånd» som så inderlig ønsker å kunne gjøre det. De anklager seg selv for sine fall, og sukker virkelig etter nåde og kraft til å gjøre og være det som Herren elsker.

Dette beviser det hjertelig åpne øre og det lyttende sinn. Det Herren taler i sitt ord, det «fenger i dem». De setter det høyt, og lytter til det. Og har ikke noe høyere ønske enn virkelig å kunne gjøre etter det.

Det er bare så stor en nød for dem, noe de alle klager over, dette at det er en lov i deres lemmer som strir mot loven i deres sinn, så de ikke kan gjøre det de vil.

En kan legge merke til noe som er et bevis på deres lydige sinn og rene ånd: Hvis det er en synd som på en spesielt sterk måte forfølger dem, så er det akkurat denne synden de stadig er opptatt med å

ta fram i sine bønner. Det er nesten ikke noe annet de ber så sterkt og inntrengende for, som å få hjelp til å bli løst fra denne. Og i slike perioder ser de på alle andres synder som ingenting imot denne. Det er bare deres synd som er så stor og fordømmende, synes de.

Å, takk og lov at det er slik med Guds kjære barn! Helt motsatt er jo forholdet hos hyklere og fariseere. De ser bare hvor store og fordømmende andres synder er. Men sine egne synder overser de fullstendig. Legg altså merke til at det er Den Hellige Ånd som følger med den levende troen!

Men der er også noe du skal legge merke til med ordene «de følger meg»: Hvis et menneske omgås og lovpriser evangeliet på en måte der han samtidig likevel fortsatt er den samme i sinn og skinn som han alltid har vært. Fortsetter i sitt gamle forhold til verden og sine hemmelige synder. Det skjer ingen forvandling til en total annen retning i livet, til en Jesu disippel og etterfølger. Da har dette mennesket bare bedratt seg selv med en selvlaget tro.

Stans opp, og tenk over dette, hvem du så er, du som leser disse Jesu ord: «de følger meg»!

Du er bedratt, og har bare en falsk, selvlaget tro, hvis du ikke er blitt en Jesu etterfølger. Den levende troen er «en Guds kraft i oss så vi blir forvandlet og født på ny av Gud. Som gjør oss til helt nye mennesker i hjerte og sinn, og har Den Hellige Ånd med seg» (Luther). Og Paulus sier: «Dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning». Ja, det er som han kommer inn i en ny verden og begynner et nytt liv.

Dette er det store beviset på om troen er levende, – etter at du først har lagt nøye merke til om den er sann. D. v. s. om den lever på Kristi forsoning og syndenes forlatelse, og ikke din egen kristelighet.

For hvis det skal bli noen sann Kristi etterfølgelse og helliggjørelse, må det springe ut fra at vi har syndenes forlatelse, og ikke fra vår egen rettferdiggjørelsestrang.

Først må vi, tilintetgjort og benådet, bli så inntatt av Kristus og hans nåde, at vi bare for hans skyld følger etter ham. At det blir en sannhet i hjertet vårt, når vi bekjenner: «Kristi kjærlighet tvinger oss. Og vi har slått dette fast for oss selv: Når én er død for alle, så er alle døde».

Men når denne Kristi kjærlighet tvinger oss, da blir sannelig også følgen av det et nytt liv, en ny skapning, som nå med en ny lyst følger Frelseren sin gjennom livet.